

Manresa, aula oberta

Si Manresa fos una aula d'institut, no és difícil imaginar quina mena d'aula seria. Seria aquella en què el professorat s'ha de prendre un ansiolític abans d'entrar i un antidepressiu en sortir. Aquella en què cada vegada que s'hi passa llista el recompte varia. Aquella en què el tercer dia de classe ja ha desaparegut la llista i la pissarra cada matí apareix poblada de xones i prepuçis. Aquella en què no queda cap armari que tanqui ni cap interruptor que obri. En què el delegat ja fa temps que ha dimitit i el tutor ara es dedica a perseguir mosques. Aquella en què els alumnes fan avions de paper amb el reglament de règim intern i fan servir la closca del professor de pista d'aterratge. On ningú no aixeca la mà si no és per clavar un mastegot a algú o fer-li la figa. Aquella en la qual els bons estudiants són castigats de cara la paret, amb els braços enlaire i la paperera per barret. Malauradament cada curs l'institut s'enfonsa un pam, però sortosament tot i tothom progressa adequadament.